

tännini hõlega harris, ning tassufid ka roh-
feste temma tõ waewa kätte. Agga nüüd
temma heitnud sahhad ja äkked kõrwale,
ja tahhab põlde koggoni harrimatta jätta.
Mis temmale muud seddarwisi kättetulleb
kui waesus ja nälg!

Kas siis nukra mele waim temma hingest
jäggo sanud, ehk kas ta koggoni halbiks
jänud? Ei olle mitte, wastas Hillel. Tem-
ma on küll keif jummalikko ja ilmalikko tar-
kusse õppetussed läbbikatsunud, ja on ka
wagga melega innimenne. Agga temma
ütles: Jummal on keigewäggewam; siis
Ta woib mind toita ilma et ma adra tagga
pead kummardan; Temma on helde; küll
Ta õnnistab minno sõmalauda issegi, ja
teeb ommad helded käded lahti. — Ning mis
woib selle peäle öölda?

Kuidas? ütles noormees, eks se olle öiete
Jummalat kiusama? Eks sa sedda olle tem-
male öölnud, õppetaja? Siis naerotas
Hillel ja ütles: Küll ütlen! Sinna issi, ar-

mas Maimon, olled se sõbber kellest rääkin.
Minnaks? küsis noormees, ärra ehmata-
des. Agga wanna õppetaja wastas ja
ütles: Eks siis sinnagi kiusa Jummalat?
Kas palwe wähhem tööst, ja waimolik and
alwem põlde tassust? Ja kas Se kes sind
kässib pead mani kummardada ilmalikko
kasso pärrast, teine kui Se kes sind kässib
pead taewa pole tõsta, taewast kasso
sama? — Oh, poeg! olle allandlik, pea
ussust kinni ja pallu Jummalat!

Seddarwisi rääkis Hillel, ja watis üles
taewa pole. Agga Maimon läks ja pallus
iggapääw Jummalat süddamest; ning tem-
ma ello, mis tännini jo laitmatta ölnud wi-
side polest, wõttis sest aiaast ussust, ja pal-
west omma täit wägge ja rammo.

6. . N i s s o f ö r s .

Üks isä olli omma pojaaga ühhe kõrge mäe
otsa üleslaimud. Seal näggid nemmad
päwa toustwad omma au sees, ning nende